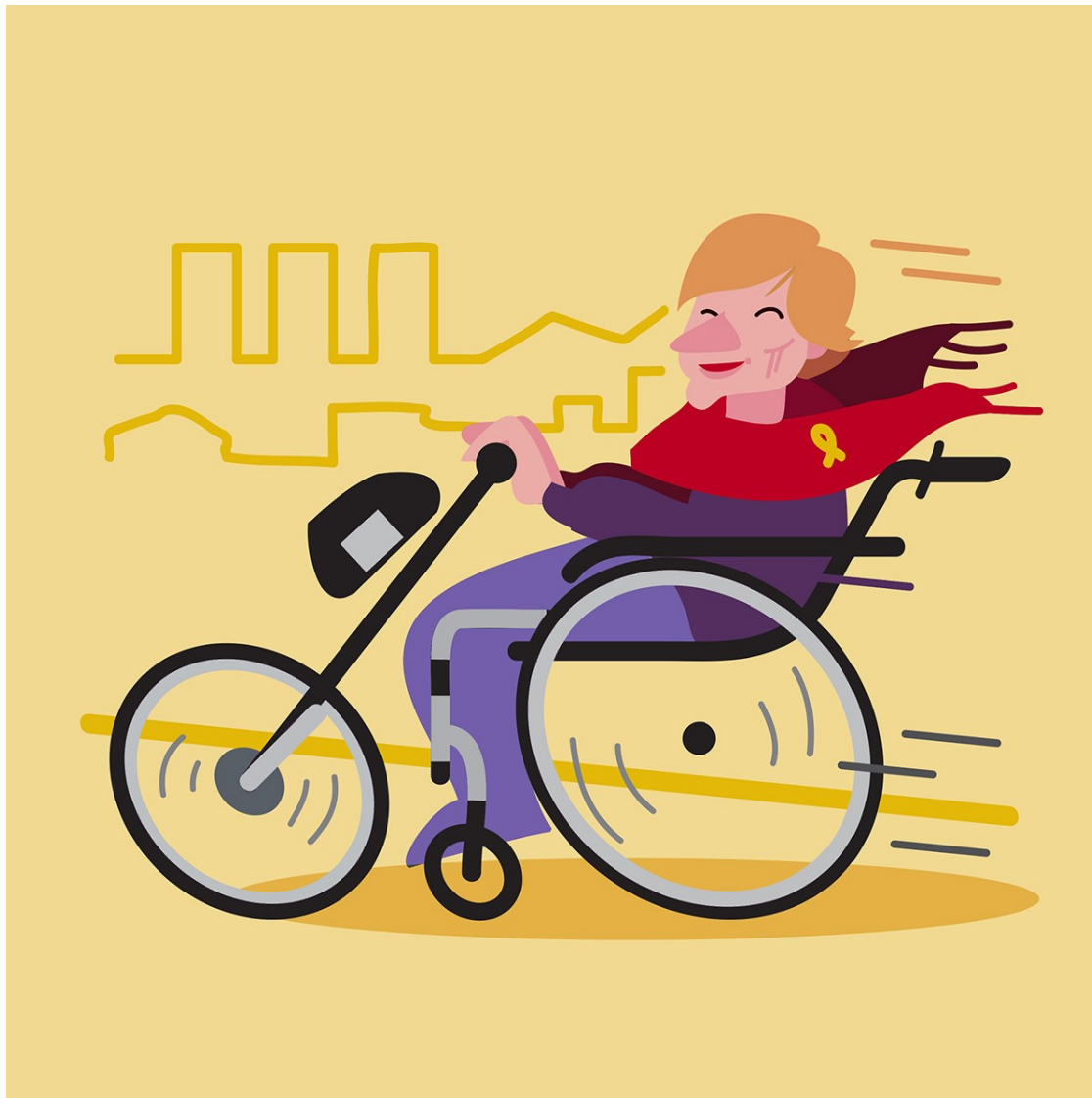

?Elisenda Bertran Corretja, des de Montcada amb amor

Il·lustració: Maria Picassó.

La recordeu passejant per Manresa, o potser a punt d'entrar al Kursaal? Circula tothora motoritzada i té apamades totes les voreres de la ciutat. És l'Elisenda Bertran i Corretja. Nascuda a Montcada l'any 1959, al barri de la Font pudenta. Un entorn popular, de fàbrica i nouvinguts, en una escola pública on calia dur la cadira de casa i tothom parlava en castellà. I és allà on creix la nostra Elisenda de Montcada, un nom a mida, orgull dels pares, amb el seu germà Xavier. Tímida com era, desplega les ales dins l'escoltisme, on farà tot el recorregut fins a ser cap perquè ja ha descobert que li agrada la canalla. Per això, després de l'institut, decidirà estudiar Magisteri. I és aleshores -aquells camins inescrutables!- que farà coneixença de la colla de Manresa. De quan a Manresa es feia primer de magisteri, però els altres dos cursos calia seguir-los al Vallès. «Em vaig avenir molt, amb la colla de Manresa: la Cecília Comas, l'Ester Peremiquel, la Carme Borrell o el

Benjamí Oller». I una cosa va portar l'altra: l'Elisenda coneix en Marcel Gros i, per a aquell jove comediant, comença a visitar-nos fins que es casen pel civil, a Cerdanyola. Té 22 anys, i és per amor que s'instal·la a Manresa. «I mira que em va costar que m'agradés la ciutat. Em va costar deu anys...». Són, també, els primers temps de fer de mestra, i després de passar per Sabadell, arriba al Xup, amb alguns companys funestos que gairebé li fan avorrir l'ofici! Per sort, l'any següent troba plaça a l'escola del Carme, on les coses funcionen de forma molt diferent i li tornen la confiança en l'educació. I també té l'oportunitat d'inaugurar l'escola Collbaix, al mateix Sant Joan de Vilatorrada, amb un claustre molt ben avingut, del qual guarda un record molt especial pel Florenci Codina. Entremig ha nascut el seu feu fill Pau. Ho recorda com una delícia, els millors anys i els millors companys, quan setembre significava el goig de tornar a classe! Fins que una hèrnia medul·lar li canviarà la vida: de primer una operació als 45 anys de la qual s'havia de recuperar en un mes. Però va anar esgotant tots els terminis. I finalment va haver de plegar de l'escola. Resolutiva, canvia de feina per continuar treballant, però la malaltia avança. Cinc anys després, una segona operació la deixa en cadira de rodes. A l'institut Guttmann no li donen gaires esperances però, sorprenentment, recuperarà una petita part d'autonomia... que desgraciadament anirà perdent quan, un any més tard, li detecten una altra malaltia medul·lar. Conscient de la nova realitat, no s'arronsa: adapta el pis, i aprèn a moure's per la ciutat, i a la fi acobla cadira i moto per poder anar amunt i avall, perquè a l'Elisenda sempre li ha agradat de conèixer gent i sortir de casa. Independentista per herència familiar, associada a l'Òmnium i a l'ANC, defensarà sempre la cultura i la llengua dels Països Catalans. I agraeix i valora per sobre de tot l'amistat de totes les persones que l'envolten, que són moltíssimes. I tan bé es troba aquí que fins i tot hi ha dut els pares, en Joan i la Maria, ara que tots dos són entrats a la norantena. Això sí, considera que Manresa l'hauríem d'arreglar una mica més, que són un rotllo totes les voreres malmeses i que -ho ha de dir!- a Montcada tots els passos zebra ja són elevats. Sap de què parla, i caldria escoltar-la, sí.